

> הבלוג של shahf11

29 ביוני 2008, 3:31

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

החופש לגדולפורסם ב28 ביוני 2008, 22:14 **בכללי**

מפלצת הקנאה הירוקה הרימה ראשה. וכל זאת למה? כי הגיע החופש הגדול. תשאלו בוודאי (ובצדק רב). מה הקשר? אז מייד אסביר לכם את הקשר הסבוך.

כל השנה התענגתי על החופש להתבטל מכורח הנסיבות. ראיתי את חברתי זהובת השיער מתרוצצת במכונית השרד שלה. לישיבות, השתלמויות. כורעת תחת נטל התעודות, הדיוחים. והשד יודע מה. ונדתי לה בראשי ללא הרף. כאשר ליבי מנתר בשימחה. על החלק הטוב במזלי - להביט על התרחשויות אלו מן הצד.

ת. היקרה. שלחה לי במייל בכל שבוע את ה"תוכנית השבועית". ואני בתמורה שלחתי לה (בלא מעט חדווה אני שוב חייבת לציין). אישורים מפוברקים על השתתפותי בכל סעיף שנכתב. כאשר אני מבדחת ומשמחת את עצמי שוב על גורלי הטוב אשר גרם לי לנוח בעוד כולם עמלים ועובדים קשות.

כמובן שהבעתי אמפטיה וטוב לב. לכל נרגנות ששמעתי הן בקולה של זהובת השיער. והן בקולה של בילי. אך ליבי נותר לו בהתרגשות. ואפילו בהכרת תודה. אומנם זכיתי לביקור הסרטן. אך נצלתי ממטלות אינסופיות בבית הספר.

כך שנה תמימה.

היום האירה את פני הזהובה. כי בעוד יומיים היא יוצאת לחופש הגדול. "איך אני מקנאה בך" - יצא המרצע מהשק (כלומר מפי מפיק המרגליות). הזהובה שלא כל כך הבינה על מה ולמה. חייכה את חיוכה המושלם ואמרה: "אבל את היית בחופש כל השנה".

"כן" אמרתי בחמדנות. "אבל אני רוצה גם לצאת לחופש אחרי עמל רב. להרגיש את העייפות בנשמה. את הצורך לעשות את כל הדברים שתמיד דוחים לקיץ". אתם יודעים, רציתי את הרעב הזה לחופש. את כל הפנטזיות הגדולות של מה אעשה בחודשיים שנחתו עלי באמצע החיים.

אני פשוט אוהבת. אוהבת את היום האחרון לשנת הלימודים. אוהבת את היום הזה על כל רגע שבו. אחרי הישיבות, אחרי מסיבות סיום, כתיבות התעודות. ומן שבוע מיוחד שאנחנו נוהגים לעשות לקראת סיום.

אוהבת את הלוחות שמופשטים מכל הפינות הלימודיות. את המגירות שמתרוקנות. את הנקיין והסדר שכולנו עושים בלא מעט חדווה.

אוהבת גם את הפרידה מהקטנים. חיבוקים והבטחות להפגש שוב בעוד חודשיים. ואז שוב פגישה מתוקה ושמחה. ובכל פעם פליאה מחדש "כמה גדלים בחודשיים...."

אוהבת את הצילצול האחרון. ואז את השקט שנשאר. ופתאום כבר לא ממהרים לשום מקום. כי החופש התחיל.

ואחרי כמה ימים נפגשים לימי הערכות. וכולן בבגדים קלילים. ולכולן יש זמן בשפע. ו... החופש מתחיל.

וקצת מוזר בפעם הראשונה אחרי עשור כזה. לא להיות בצלצול האחרון. ולא להרגיש את הצמא לחופש. ולקנא קצת בשקט בשקט. ואפילו קצת להתגעגע....

[>> לרשומה הקודמת](#)

[הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)